

[Finansministeren.]

lingen af bevillingerne. Det drejer sig især om udgifterne til driften af statsinstitutioner, om statens investeringer, og de vil komme til at fremgå af finanslovsforslaget, der bliver fremsat til november.

Men det er da ikke kun på disse områder, jeg synes regeringen forsøger at føre en politik med en kraft og med en alvor, som vi ikke har været vant til. Jeg kan også nævne det realkreditforlig, som vi heldigvis havde mod til i det høje ting at indgå, og som er blevet rost her i dag. Det har til formål at bringe orden på det lange lånemarked, på obligationsmarkedet, igennem en nedsættelse af udbuddet af obligationer kombineret med en øget efterspørgsel igennem en øget opsparring i samfundet, først og fremmest ved at tillægspensionsfondens midler skal anbringes i obligationer. Der er her en sammenhæng imellem disse to foretagender, tillægspensionsfonden, der skal øge efterspørgslen efter obligationer, og realkreditforliget, hvis opgave det er at begrænse udbuddet af obligationer.

Samlingen igennem har man diskuteret, om der er andre muligheder i den økonomiske politik. Der er vel her mod samlingens slutning efterhånden opstået en afklaring af, at der er kun én tredje mulighed, hvis man er blevet træt af finanspolitikken, og hvis man er blevet træt af kreditpolitikken; og det er at føre indkomstpolitik. Regeringspartierne har ved vedtagelsen af dagsordenen den 15. i forrige måned forpligtet sig til at føre indkomstpolitik i den kommende folketingssamling. Herom kan der ikke være nogen tvivl, og når vi siger indkomstpolitik, så mener vi ikke blot en mod lønmodtagerne eller mod en enkelt befolkningsgruppe vendt politik, men en indkomstpolitik, der vedrører alle indkomstarter. Der er træk i det socialdemokratiske 12 punkts program, som kunne tyde på, at man med god vilje i næste samling kunne nå frem til en enighed om indkomstpolitikken, og jeg skal derfor ikke føje flere bemærkninger hertil end dem, som statsministeren og økonomiministeren allerede har gjort.

Men dette socialdemokratiske 12 punkts program er jo allerede af Politiken blevet stemplet som et manglende alternativ til regeringens politik. Jeg ved ikke, om socialdemokratiet selv har tænkt sig, at det skulle

danne et alternativ. Det første, der falder én i øjnene ved dette 12 punkts program, er tidspunktet for dets offentliggørelse. Nu har vi jo samlingen igennem, fra oktober måned og til juni, spurgt, hvad socialdemokratiet ville på den økonomiske politik's område, og vi har ikke fået nogen besked, og så, praktisk talt lige som vi skal til at slutte arbejdet, kommer man med sit program, ikke i forslagsform i folketinget, men i en politisk udtalelse om, hvor elendig regeringen er, og hvor vigtigt det nu er, at man har et alternativ. Ganske karakteristisk er det eneste punkt, man har kunnet få ud af socialdemokratiet i debatter her i løbet af det sidste halve år om, hvad man ville i den økonomiske politik, ikke medtaget i 12 punkts programmet, nemlig obligationsrationeringen. Vi har hørt senest den 15. maj, at det var den, man skulle have tilbage igen for at klare landets økonomi, men her i 12 punkts programmet er det ikke nævnt. Om man har glemt det i farten, eller man mener, at man ved tilslutning til realkreditforliget har fået skaffet en sikkerhed for, at man ikke behøver en obligationsrationering, tør jeg ikke sige.

Idet jeg i øvrigt naturligvis vil forbeholde mig ret til at overveje enkelte dele af dette 12 punkts program i sommerens løb, vil jeg gerne vedrørende de problemer, der specielt er et anliggende for finansministeriet, gøre nogle bemærkninger.

Programmet starter jo med en proklamation om, at opsparringen skal øges. Sikring af en større opsparring er første punkt, og det er jo sød musik i vore øren. Sikring af en større opsparring kan vi ikke principielt have noget imod. Det er imidlertid ikke ligegyldigt, hvordan man forøger opsparringen. Problemet er jo at tilvejebringe en forøgelse af opsparringen, før man forøger den samlede efterspørgsel, og ser man udtalelsens punkter 9 og 10, hvorefter de fondsmidler, der spares op til, skal stilles til rådighed for erhvervspolitisk indsats og for bolig- og byggeindsats, får man unægtelig det indtryk, at der ikke vil ske en opsparring i forhold til den efterspørgsel, som skabes af disse fonde.

Forholdet er jo det, at når staten yder tilskud eller udlån til erhverv, kommuner og boligselskaber, så anvendes de til finansiering af en udvidelse af efterspørgslen, især til investeringsformål. Forslagene har derimod ingen virkning på den samlede opspa-